

Utamaduni-Nyt

Foråret 2003

Kære læser

Velkommen til Utamaduni Nyhedsbrev 2003. Dette års udgave af Utamaduni-nyt er – som det fremgår – ret sparsomt. Som de fleste af jer ved, har vores faste redaktør af Nyhedsbrevet, Mads, bedt sig fritaget, i alt fald for i år. Vi har derfor (midlertidigt?) overtaget opgaven, og her er resultatet.

Der har ikke været økonomiske ressourcer til at udgive papirudgaven, derfor udkommer vi i år via internettet. Skal man se det fra den lyse side, sparer det selvfølgelig noget porto, men formen er ikke optimal.

Vi har efterlyst indlæg fra lejrdeletagere og arrangører, men måske har vi ikke været udfarende

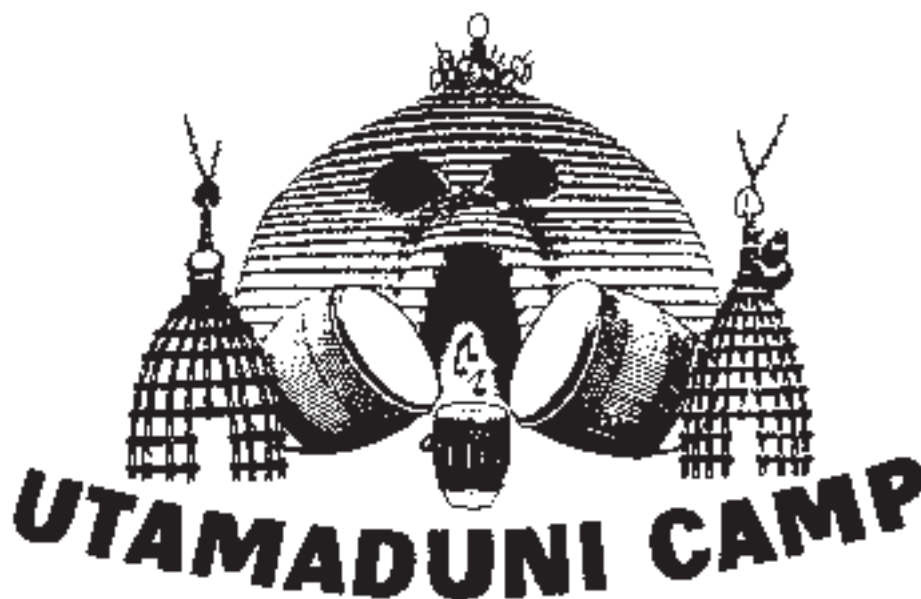
nok. Vi har ikke modtaget ret meget, hvilket selvfølgelig afspejler sig i indholdet.

Men sådan bliver det altså i år. Forhåbentlig kan vi de følgende år få det til at blomstre, så vores nyhedsbrev igen kan blive et sprudlende og indholdsrigt organ. Men det kan kun ske, hvis mange flere tager imod opfordringen til at sende små eller store indlæg – husk det næste år.

Lav te, print ud og læs!

God fornøjelse.

Mange sommerlejr-hilsener fra Dav og Rex.

STRØTANKER OM EVALUERINGSKEMAER 2002

af Rex Shilungu

Allerførst vil jeg gøre det helt klart, at de følgende overvejelser omkring sidste lejrs evalueringsskemaer kun skal ses som mine egne helt personlige overvejelser, og som sådan må de siges at være dømt til at være ufuldstændige – skemaerne er jo udtryk for ofte helt modstridende synspunkter, da vi jo er og bliver en blandet flok med vidt forskellige forudsætninger og holdninger til lejren og dens indhold.

Skemaerne er på mange måder spændende læsning, men de har samtidig været umulige at delagtiggøre folk fra arrangørgruppen i, da det er så omfattende et materiale at kopiere. Udviklingen kommer os imidlertid til hjælp hér, da det efterhånden er blevet muligt for rigtigt mange at gå på nettet, så i år kan man for første gang læse dem på Utamaduni-hjemmesiden.

Det betyder samtidig, at det bliver nemt for jer at give igen på mine selvbestaldede betragtninger, så vi kan få en god debat i gang – hold jer endelig ikke tilbage! Nå, men videre til selve skemaerne punkt for punkt:

Indbydelse og lejrpjece

De første 2 punkter slår jeg sammen under ét, da der ikke er så mange meninger om dem, andet end at folk føler sig godt informerede i begge »skrifter«. Når indbydelsen kommer ud om kort tid til lejren 2003, vil den komme i et nyt design og med en ny tekst af Trine Naja.

Modtagelse/Information

Næsten alle giver udtryk for, at de har fået en rar og imødekommende behandling ved ankomsten til lejren. Der er ikke mange kritiske ord fra folk, og det er imponerende, når man tænker på, at det er en stressende post at skulle tage stilling til alle folks vidt forskellige ønsker og behov. Info-folkenes rolle er at være »bussemænd« i mange situationer, hvor der skal tages beslutninger om, under hvilke vilkår de mange forskellige folk på

lejren er der. I forhold til dette får Info-folkene rigtig gode »karakterer«.

Plads/Skiltning/Teltning

Her er det helt gennemgående problem på sidste års lejr, at teltene efter manges opfattelse stod alt for tæt. Folk savner den »gamle« sikkerhedsafstand mellem teltene, men folks større og større telte for hvert år gør det vanskeligt at løse. Det er i alt fald den vigtigste besked til pladsfolkene fra evalueringsskemaerne, hvor de ellers i det store og hele får ros for deres arbejde.

Tjansesystemet

Når jeg har læst skemaerne år efter år, har det altid glædet mig meget, at systemet, vi altid har haft, med at lejrdelegerne også tager del i alle de mange og vidt forskellige arbejdsopgaver, der holder lejren kørende, er så populært hos langt de fleste. Det er rigtig dejligt, og det har altid haft den virkning, at ingen slipper for at være en aktiv del af lejren, og at alle har et fælles ansvar. Det er også vigtigt, for at lejren kan være både fornøjelses- og arbejdslejr for alle – og ikke bare for arrangørerne! Den ånd har altid været på vores lejre, og det er den heldigvis stadig – hurra for det!

Desværre er der et tilbagevendende problem med, at nogle relativt få melder sig ud af fællesskabet og sjufter deres tjanser – og flere nævner muligheden af i gentagelsestilfælde at kunne idømme en karantæne fra næste års lejr til de mest sejlivede undergravere. En anden ting er, at der i flere år har været klaget over for lange tjanser, specielt i køkkenet, og det kunne måske afhjælpe noget af skulkeriet, hvis folk ikke følte, de gik glip af for meget work-shop-tid – kunne de kortes lidt ned?

Mad/Måltider/Køkken

Med skiftende besætninger i årenes løb er det faktisk hvert år lykkedes selv under meget primitive forhold at forkæle folks smagsløg med det lækreste mad. Når det lykkes så flot, er der ikke noget at sige til, at folk år efter år finder de mest

blomstrende superlativer frem, hvad angår køkkenet. Det er også én af lejrens hårdeste poster at være i køkkenet, så det luner naturligvis med alle de mange roser. Heller ikke sidste års lejr var nogen undtagelse, hvad angår madens høje standard.

Praktisk afvikling af måltiderne

En ting, der virkelig skiller vandene, er måden, maden bliver serveret på. Den nye måde, der blev indført for et par år siden, har nogle klare fordele for køkkenet, men mange folk savner vitterligt den mere sociale måde at spise sammen på med pindene i grupper på pladsen. Folk føler det mere stressende at spise, når man bare hver især går ned og henter mad og indtager den enkeltvis eller i smågrupper tilfældige steder i landskabet – det er svært at lave en konklusion på – mange spørger til, om man kunne lave en blandingsform af de to måder.

Opvask

En anden af lejrens helt hårde arbejdspladser og samtidig en populær én er opvasken. Humøret er altid himmelhøjt, og megen glad fællessang er i årenes løb udgået herfra. Tænk at noget så dødsdygt som opvask kan høste så mange rosende ord, så det siger en hel del om opvaskerarrangørernes store arbejdsindsats.

Toiletter

Den mere ulækre del af lejrens liv er unægtelig toiletterne, og også hér bliver der uddelt mange roser for det flotte arbejde, de utrættelige lokumsrensere gør. »Direkte lækre«, skriver flere om gamle Jon Pladsmands geniale samlesæts-lokummer. De er nemme at håndtere for folk, så det er ingen sag at gøre dem rene i forhold til, hvis vi skulle have lejede lokummer. En gevinst for lejren.

For egen regning vil jeg gerne sige, at folkene, som tager sig af lokummerne, ikke er de mest synlige på vores lejr. Derfor er det nok så vigtigt, at vi husker at rose dem for det store og utaknemmelige arbejde, de gør.

Bad/Hygiejne

Én af de drømme, der aldrig rigtigt er lykkedes for os, er den om at lave rigtigt varmt vand med

f.eks. en solfanger – ingen har nogensinde fået den gamle, vi havde, til at fungere optimalt, og ingen har fundet på noget bedre. Men folk synes alligevel at være ganske godt tilfredse med for det meste at kunne få kuldslået vand ud af bruseren og ellers klare den med den mere afrikanske bademodel med en balje med opvarmet vand fra gruekedlerne, som der godt kunne være én mere af, siger nogle af skema-besvarelsene.

Baren

Her er der tradition for, at folk føler sig utroligt godt behandlet, og der er kun ganske få egentlige kommentarer til bar-området, bortset fra at personalet bliver betegnet som værende søde, hjælpsomme og service-mindede.

Dukaen og basaren

For nogle enkelte er udvalget og betjeningen i Vinges butik blevet lidt for kedelig, så det er da godt, at de i de seneste par år har haft den alternative basar at komme i. Efter de flestes opfattelse supplerer de to butikker hinanden på det allerflotteste, så det er da kun rart, at vi har fået dette nye tiltag på butiksfronten.

Bageriet

Velnok lejrens allermest populære sektion efter evalueringsskemaerne at dømme. Jeg har før antydnet, at bageriet skulle bestikke folk med søde sager for at få dem til at sige en masse pænt om bagerne. Nå, men populære er de, de lækre kager, og Prebens herlige stenovn leverer udover de lækre kager og brød også varme til de mere eller mindre frysende natteravne. Et populært sted, som sagt, men også en benhård arbejdsplads for de utrættelige bagere.

Kageféen

Ved en dybt beklagelig fejl udgik dette punkt af skemaet, men dette »bageriudsalg med spiritusbevilling« er et rigtigt hyggested for både voksne og børn. Et sted, hvor folk sidder og slapper af over en hyggelig snak eller back-gammon. Er lidt klemt med siddepladser, så hérfra kunne da godt lyde et spørgsmål, om man kunne gøre noget for at udvide en smule?

Biblioteket/Lejrens egen avis

Om begge dele kan man sige, at mange slet ikke bruger det, men dem, der gør, er meget glade for deres eksistens. Aktivitetsniveauet er så højt på lejren, at mange slet ikke har tid til at læse hverken tidsskrifter eller lejr-avis, mens de for andre er en ligeså uundværlig del af lejrlivet som så mange andre ting.

Det årlige nyhedsbrev

Mads' fantastiske stykke arbejde med at lay-oute vores flotte og særdeles præsentable nyhedsbrev får naturligvis mange roser med på vejen. Det er rart at få varmt lejr-nyt i den kolde vintertid, synes mange. Af forskellige årsager (se andetsteds) har det været umuligt for os at lave i år, og det beklager vi naturligvis dybt.

Ceremonier

Disse indslag på lejren har altid været genstand for vidt forskellige vurderinger fra lejrdelegerne.

De fleste synes, de spiller en vigtig rolle i lejrens liv, mens andre finder dem direkte kedelige. En del synes, at ceremonierne er for meget »opvisning« og for lidt inddragelse af folk, men

det er som sagt en smagssag, som der aldrig vil blive enighed om.

Fællesmøder

Også dette punkt har i mange år været genstand for en del debat, men jeg synes faktisk, at årets besvarelser stort set kun indeholdt ros til Mads for hans ledelse af fællesmøderne. De synes at have fundet en rigtig god form »under hatten« på Tobacco Beach, og formen med at lade de forskellige work-shops præsentere sig på møderne er blevet et rigtigt »hit«. Der er stadig lidt problemer med for dårligt fremmøde, for det er så uendeligt vigtigt, at folk får de aktuelle beskeder, men for folk, der har været med i mange år, er der jo mange gentagelser, så fristelsen til at blive væk er stor – det går bare ikke, for man kan aldrig være sikker på, at der ikke er en vigtig besked netop på det møde, man vælger at blive væk fra!

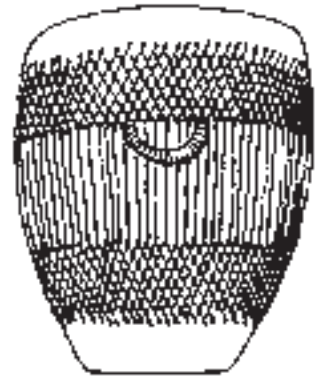
Børneaktiviteter/Børnetelt

Her er der slet ikke én eneste beklagende røst – alle synes, at børneteltet fungerer aldeles strålende – et alsidigt tilbud til børn (og allerhelst

sammen med deres forældre). Og historiefortællingerne ved Anders har altid været populære, og det bliver de nok ved med at være.

Ungdomsaktiviteter og ungdomsfest

Dem er der ikke så mange kommentarer til, men der synes ikke at have været de store problemer på unge-fronten. Flere af de voksne kunne godt tænke sig, at ungdomsteltet var en mere integreret del af lejren, og det kunne nok være en overvejelse værd. De unge har jo en tendens til gerne at ville skabe deres helt egen verden på deres helt egne præmisser, og den tendens ser vi naturligvis også på lejren. Og der er virkelig mange af dem, men jeg synes, at mange af dem er fint med i dansen, mens andre er gået ind som spirende arrangører på det mere praktiske arbejde i pladsmandsteltet.

Det er dem, vi andre sætter vores lid til, når vi i en ikke så fjern fremtid trækker os tilbage til »de gamles bænk«!

Undervisning

Den undervisningskultur, der efterhånden har udviklet sig på vores lejr, er jo helt fantastisk, og det skyldes ikke mindst det gode samarbejde, der efterhånden er opstået mellem øst og vest-afrikanere. Sidste år synes jeg virkelig, det lykkedes flot for »undervisningsministrene« at lave et workshop-program, som både fik plads til det hele og samtidig ikke blev alt for pakket. Alt i alt får undervisningen mange rosende ord med på vejen.

Gruppeoptræden

Sidste år ville skæbnen, at vi blev ramt af et sjældent vedholdende regnvejr om mandagen, så den traditionelle optræden, hvor de forskellige dansegrupper fra hele landet præsenterer sig for hinanden, måtte aflyses. Dette førte til, at de forskellige grupper i stedet på skift fik plads på et fællesmøde til at give et lille nummer, og det viste sig at være en rigtig god idé. Den opstod af nød,

men nu synes mange, at det er den helt rigtige måde at gøre det på, i stedet for tidligere tiders lidt langstrakte gruppeforestilling.

Lejrens egen fest torsdag aften

Her når vi til et punkt, som førte en del blæst med sig efter sidste års lejr. Vi har efterhånden fået opbygget en tradition for, at torsdag aften er beregnet til at være intern afslutningsfest for alle de mennesker, der har ligget på lejr hele ugen. Så er det også til at leve med for de folk, som ikke orker det store ryk-ind af gæster fredag, og som derfor kan tage hjem umiddelbart efter det store afdansningsshow om fredagen.

Imidlertid var sidste år det store 20 års jubel-jubilæum, og det betød, at der kom noget mere pres på allerede torsdag aften, end mange egentlig brød sig om. Som et hyggeligt indslag blev det foreslået, at lejrdeleger og –arrangører fik lejlighed til at »fyre den af« i forskellige musikalske sammenhænge i en slags All Stars-show til almindelig underholdning for folk. Af forskellige årsager blev den oprindelige idé med at lave dette som et hyggeligt arrangement »under hatten« lavet om, og det blev i stedet flyttet op på en scene halvvejs oppe på bakken. Det kom desværre til at virke noget mere festival-agtigt end tilsigtet, og indslaget får da også »det glatte lag« i mange af årets evaluering-besvarelser.

Det kom til at involvere en del udefrakommende også, og det skabte ekstra »run« på. Det ellers så herlige ungdoms-band, H(ouse) O(f) F(unk), trak også en del unge fans fra omegnen til, og det havde også den bagside, at torsdag nat blev til en ret vild fest, hvor adskillige af arrangørerne først kunne koble fra og gå til ro hen på morgenen, fuldstændig mørbankede allerede inden det store ryk-ind! Det siger sig selv, at vi vil gøre alt for at holde torsdags-festen hellig for lejrdelegerne i år – det lover vi – så der igen kan blive plads til de dejlige sange i sommernatten!

Åbent Hus/opvisning & underholdningen

Det er ingen hemmelighed, at der både hos

lejrdelegerne og i arrangør-flokken er særdeles blandede følelser omkring Åbent Hus-arrangementet om fredagen. For mange af os, der til daglig bor på Djursland, er fredagsfesten en kærkommen lejlighed til at byde alle dem, vi låner ting af rundt omkring i lokalområdet og alle dem, for hvem Keramikgården altid har været en slags kult-sted, indenfor til en stor fest. For andre, der ikke har disse lokale relationer, kan det føles som lidt af en pestilens, når vores lejr bliver invaderet af hujende fest-mennesker. Men man skal huske, at det skæpper godt i lejr-kassen, og at det samtidig giver en utrolig good-will i vide kredse, som ellers ikke ville lære vores lejr at kende. Men inderømmes skal det, at det også tiltrækker visse umulige elementer, som det kan være svært at sortere fra ved indgangen, og det kan da være anstrengende.

Selve danse-showet fredag eftermiddag bliver dog efter min bedste overbevisning bedre og bedre (og vildere og vildere) for hvert år. Der var ganske vist en del intern uro omkring Shinadano`en, der fra at være den traditionelle Sukuma-måde med konkurrence mellem hulepindsvinedanserne og slangedanserne blev fornyet til at være en konkurrence mellem Øst- og Vestafrika. Det var et forsøg, men på trods af vanskelighederne med at overbevis skeptikerne om det gode ved idéen blev det en strålende forestilling, hvor specielt vest-afrikanerne fejrede triumfer med deres totalt udknaldede show – tak for det!

Resten af skemaet

For de sidste punkter på evalueringsskemaet gælder det, at det er umuligt at give bare noget, der ligner en fyldestgørende gennemgang af dem. Her giver folk udtryk for så mange forskellige meninger om dette og hint, at du kun kan få overblikket ved at klikke ind likket ved at klikke ind på www.utamaduni.dk

God fornøjelse – og vi ses til en forhåbentlig skøn lejr i uge 30.

HVEPSE OG BLODPRØVER

(En meget personlig beretning fra sommerlejren)

Af Dav Jacobsen

Illustration: Sander Machombo

Det var ellers meget godt vejr da vi startede med at bygge bar.

Onsdag eftermiddag i ugen inden lejren begyndte for alvor, trillede jeg ind på pladsen med teltet bagpå. Solen skinnede og motorcyklen spandt. Jeg havde længe spekuleret over, hvor og hvordan jeg skulle få spændt skumgummimadrassen fast - der er ikke noget madrassstativ på en motorcykel - men Mads og Silke tog madrassen med i deres bil, så jeg slap for at tænke mere over det. Da jeg ankom stod Hara og Kenneth og trippede for at rejse pusterummet, så i en fart var både eget telt og pusterum stillet op og vi kunne gå til de mere alvorlige sager. Hold op, hvor havde jeg glædet mig til at lukke hjernen ned for sommeren og bare være. Pause fra byrådsindstillinger, stabsmøder, avisproduktion og kommunal sylte. Goddag til solskin, mexi-kaffe, glade cigaretter og sjove mennesker. Nu skulle der andre boller på suppen. Forude lå tre uger uden flexetid, mobiltelefon og indernet. Whauw! Hit med noget sommer. Jeg var i den grad klar, så da en hveps satte sig på min venstre arm og gjorde mine til at stikke, blev jeg temmelig overrasket. Hvad i alverden var nu det? Hvorfor kunne den nu ikke bare

nyde livet og lade mig holde ferie i fred og ro? Nå, vi kan vel være her alle sammen, tænkte jeg, og skulle til at vappe den én, da den drejede hovedet og talte til mig:

- Hvad har du gang i?

Fårk, jeg havde intet indtaget, og hvepsen snakkede dansk. Jeg klappede mig selv på siden af hovedet, måske var der noget galt med høreapparaterne, måske havde de opfanget nogle radiobølger fra en lokal sender? Ret usandsynligt i betragtning af, at ikke engang TeleDANMARK dækker Ramten Skov, men når hvepse taler til én, skal man ikke lade noget være uprøvet. Jeg klappede mig selv igen, men det hjalp ikke.

- Hvad har du gang i? gentog hvepsen og fortsatte: - Jeg tjekker bare din blodtype. Jeg skal bruge en Rhesus Negativ til vores rumskib, der er nødlandet. Vi vil gerne hjem, men vi har ikke mere brændstof. Vi flyver på noget, der minder om menneskeblod.

Rumskib og menneskeblod? Var jeg ved at miste min forstand?

Ikke helt umuligt når man tænker på, hvor lang tid jeg har arbejdet i det offentlige - men alligevel. Mon der fra sidste års lejr stadig var noget i luften, som kunne fremkalde hallucinationer?

For en gangs skyld tænkte jeg hurtigt. Jeg havde vist kun én chance. Hvis hvepsen fungerede på samme vis som blodbankerne, kunne jeg undgå at blive stukket.

- Jeg har haft malaria, sagde jeg og håbede. Har man haft gulsot eller malaria, kan blodbankerne ikke bruge ens blod.

Hvepsen kiggede længe på mig. Jeg anlagde pokerfjæs og kiggede igen. Dens brod lynede i solen. Så lettede den.

Men den kom igen senere.

At bygge bar er en større arkitektonisk udfordring. Det tror man muligvis ikke, når man ser baren, men mellem os kan jeg godt afsløre, at det faktisk kræver både teknisk indsigt og kendskab til råbåndsknob. I år havde vi lavet en ekstra dør i barens højre side, derhenne hvor slikket bliver solgt. Vi havde også udstyret baren med ovenlysvinduer. Men der var noget med automatikken og de der vinduer. Det var meningen de skulle glide til side, når solen skinnede, men vi fik det ikke rigtig op at køre. Selvom 'hjælp'knappen havde direkte forbindelse til pladsmand Bents mobiltelefon, havde han aldrig tid. Så stod man dér og skulle parlamentere med en plads-

mand der hævdede, at han havde susende travlt, samtidig med man kunne høre gurgelyde.

- Det lyder mere som om du drikker øl, forsøgte jeg, en af de gange mekanikken strejkede og Bent hævdede ikke at have tid til at hjælpe.

- Jeg drikker sodavand, og jeg er ved at udfylde en registreringsattest på min campingvogn, svarede han.

Eddermanne mange dokumenter til sådan en campingvogn. Der blev ringet tre dage i træk og svaret var det samme hver gang.

Så selv om pladsmændene i år ikke sov om natten, fordi de ikke kunne nå døgnets ration af sodavand i løbet af dagen, havde de altså ikke tid til at hjælpe os med vinduerne. Jeg synes vi skal overveje, om de til næste år stadig kan være med til bowling i pusterummet. Noget for noget.

Iøvrigt er det et frygtelig uberegneligt folkefærd, pladsmændene. Ét år sømmer de i kærlighed sig selv fast til bardisken og næste år stikker de én af bartenderne ned med en kniv, fordi han ved en fejltagelse kommer til at servere lys øl.

Alligevel havde jeg i år planlagt at tilbringe noget mere tid sammen med dem. Sidde lidt blandt skruer, møtrikker og kapsler i deres telt og lade pladsmandsånden langsomt sive ned i mine lunger. Men en uge er alt for kort tid - jeg nåede det simpelthen ikke.

Det var heller ikke til at opdrive en ledig stol.

Men jeg nåede at høre Jesper råbe, mens han skruede på minitraktoren: *Sidste Chance!*

Alle unger i nærheden sprang op på ladet i den tro, at det var sidste mulighed for en tur pladsen rundt. Men i virkeligheden råbte han bare på en kollega, og lidt efter kom en lyshåret pladsmænd sjokkende med en skruetrækker i hånden:

- Ja ja, jeg kan godt høre dig. Jeg kommer nu!

Døren i barens højre side var tiltænkt ungerne, der skulle sælge slik. Vi forestillede os, at vi på grund af døren ville blive fri for at have dem rendende gennem baren hvert andet øjeblik og forhindre os andre i at udføre vort arbejde. Meningen var selvfølgelig, at de skulle gå ind og ud af døren, så alt det med slikket foregik i højre side af baren. Men de betragtede døren som en konstruktionsfejl og gik konsekvent i vejen for barpersonalet når de kom fra pladsen og skulle ind og sælge slik eller når de skulle tale med deres venner ude på pladsen eller når de var færdige med at sælge slik eller når de skulle på

toiletet eller når de skulle spise. Frem og tilbage i én bankende køre. Fucking irriterende. Til næste år sælger vi kun skumgummibamser mellem 8 og 9 om morgenen, og vi gør det fra en papkasse ude ved vejen. Motorvejen. Hvem sagde, at børn er en velsignelse? Det er på linie med såkaldte sandheder som 'penge er ikke alt' og 'jeg stikker den ikke helt ind'.

Bortset fra mekanikken fungerede ovenlysvinduerne og de var suveræne. Når man lagde hovedet tilbage kunne man se regnen nedefra. Det kunne man selvfølgelig også, hvis man stod ude i regnen og lagde hovedet tilbage. Forskellen var bare, at når man stod udenfor, blev man våd. Det gjorde vi ikke. Richs stod tit inde i baren og lagde hovedet tilbage, og der gik flere dage, før jeg fattede, at det ikke var regnen han kiggede på. Jeg troede han brugte flasken som en slags kikkert.

En morgen mens jeg stod og læste Utamaduni News, der i parentes bemærket har fået glimrende nyt layout, nu mangler vi bare en biograftegnelse, hørte jeg summen ved mit venstre øre. Jeg viftede med hånden i den tro, at lyden kom fra en hveps.

Det gjorde lyden ikke.

Den kom fra 20 hvepse, og de var svært interesserede i mit ansigt.

- Gå nu væk, vrissede jeg og læste videre, men hvepsene blev ved at kredse om mig. Jeg pillede avisen ned fra det søm, den hang på og slog efter dem, samtidig med jeg sendte en venlig tanke til journalisten: Praktisk avis! Kan feje 20 hvepse af banen i ét hug.

Gu' ku' den ej.

Kort efter jeg igen havde avisen oppe foran øjnene kom hvepsene tilbage.

Nu havde de rygmærker på.

Hvepsene summede fortsat om mit hoved. To af dem satte sig på min mave. Jeg stivnede og holdt vejret.

- Malaria, hviskede jeg. Malaria!

- Hvis du fortæller os, hvem der har blodtype Rhesus Negativ stikker vi dig ikke, sagde den grimme af dem.

Jeg tænkte som en rasende. Et kort øjeblik overvejede jeg på at pege på børnene og sige, at alle dem under halvanden meter havde den ønskede blodtype. Men jeg var ikke sikker på, at hvepsene

brugte metersystemet, og så ville de nemt kunne tage fejl. Hvis de bare regnede 20 cm galt, ville jeg selv være i farezonen.

- Hmmm, sagde en hveps med solbriller, mens hans vinger roterede som ind i helvede for at holde ham stående i luften.

- Hmmm, halvanden meter?, summede han.

Hvad var nu det? Jeg havde ikke sagt en lyd, og hvepsen vidste hvad jeg tænkte. Jeg prøvede at holde op med at tænke. Det siger min kæreste jeg er ret god til. Nu fungerede det ikke. I stedet spurgte jeg forskrækket:

- Kan du også læse tanker? Ikke nok med du taler dansk, flyver rumskib, har rygmærke og solbriller. Du læser også tanker?

Nu stod verden ikke længere.

- Vi kan læse dine tanker, vi kan flyve i tiden, vi kan tale alle sprog. Vi kan få det til at regne, vi kan få det til at holde op, vi kan se om på den anden side af kloden, hvis vi vil. Vores hjerner og vores teknik er jeres langt overlegen.

Ja, ja, din lille blæserøv, tænkte jeg, hvis I er så skide smarte, hvorfor er det så lige jeres rumskib er faldet ned? Og hvorfor ved I ikke, hvem der har den rette blodtype?

Så tog fanden ved ham med solbrillerne. Med brodden forrest styrtdykkede han ind i halsen på mig. For helvede, hvor han stak hårdt. En lang, tynd satan af en brod sugede i løbet af et nanosekund en halv liter blod ud af mig og over i en slags beholder, der kunne holde sig selv svævende i luften. Ret imponerende, hvis ikke det var fordi det gjorde ondt som ind i helvede.

Jeg hylede op og slog om mig med avisen. Fire ølflasker på bardisken væltede, en fremmed pige fik en albue i øjet og troede jeg var fuld og ville slås, så hun pandede mig én tilbage. I næste øjeblik landede jeg på ryggen foran førstehjælpen. Mette Sumo drejede øjnene og kiggede på mig. Så fortsatte hun sin læsning af en brugsanvisning på plaster. Min bevidsthed forlod min krop.

Samme eftermiddag tjekkede hvepsene 14 børns blodtype.

Jeg ved ikke hvad det var med det blod. Hvepsene blev ved at stikke alt hvad de kom i nærheden af, men kunne tilsyneladende ikke finde, hvad de skulle bruge. Der var kludder i noget intergalaktisk kommunikation og jo mere de stak, jo mere hylede vi.

Man kan ikke afvise, at vibrationerne havde indflydelse på det store cirkustelt, der kollapsede.

Teltet gik nærmest midt over og lagde sig til den endelige hvile. Som om det ikke var nok lå der flasker og affald på pladsen som hvis det havde været Skanderborg Festival, selvom det altså var Utamaduni-lejr.

Det skulle være jubilæum, det skulle være varmt og der skulle ikke nødlande hvepse i rumskibe fra andre planeter. Cirkusteltet skulle skærme os for regnen og ikke falde dødt om. Flasker og affald skulle i de respektive kasser og spande og ikke ligge rundt omkring og være grimt at kigge på. Hallo!

Og hvorfor dansede 12 japanere pludselig 'Svanens Død' i slowmotion, iført slåbrok og samuraiværd. Hvad var der gang i? Var de også nødlandet og hvilket brændstof fløj deres rumskib på?

Og køkkenteltet? Hvor kom det fra og hvorfor skulle det være så grimt? Det er det grimteste telt jeg har set i mit liv. Imiterede vinduer og leverandørens navn og telefonnummer trykt på endevæggen.

Det kan godt være køkkenteltet både var nemt og praktisk. Det er Bilka også, men det bliver det sgu ikke kønnere af. I det mindste kunne leverandørnavnet være dækket med et skilt, hvor der stod 'Rødgrød'.

Det var noget galt. Også selvom det på mange måder var en god lejr.

Der var jo søde og rare mennesker og vi grinede og pjattede og hyggede og dansede og trommede og fik fremragende mad.

Men der var noget med energien, der strittede i alle retninger.

Som om vi ikke kunne stille helt skarpt fordi der var kommet fedt på optikken.

Vi skal stramme os lidt an.

Ikke gøre lejren større eller flottere eller mere serviceorienteret - det er ikke på den måde.

Vi skal måske bare tage lidt mere ansvar.

Alle sammen.

Og huske at nyde livet samtidig.

For det er en enestående chance for gode oplevelser. Og hvem ved, hvornår det er sidste gang?

Der vil altid være nogen, for hvem en kærlig Sommer ikke længere er en mulighed.

Nå. De der japanere i slåbrok kunne ikke lide dansk vand. Den eftermiddag de kom, købte de otte af slagsen. Da den første havde drukket en tår sagde hun en hel masse hurtigt til de andre, kiggede på mig og rystede på hovedet. Så kan de få noget postevand, tænkte jeg og hentede et glas vand. Da de havde smagt dét, smilede de alle sammen som havde de fået krampe i mundvigene. De skulle have otte glas mere. Lidt efter skulle de have otte glas vand igen. Det gentog sig nogen gange. Man skulle fanme ikke tro de havde vand i Japan. Noget måtte gøres, ellers ville vi komme til at servere vand hele dagen. Jeg gav dem en øl. På husets regning. Og det er altid sådan det starter: Den første er gratis. Og så havde vi dem: Resten af tiden drak de øl.

Jeg tror japanerne erfarede sig til bøffelteorien. Teorien om, at en bøffeljord kun kan bevæge sig så hurtigt som den sløveste bøffel. Når en jord bliver jagtet, er det de sløveste og svageste

dyr, der først bliver dræbt. Denne naturlige selektion er god for hjorden som helhed, fordi den generelle hastighed og helbredet for hele gruppen forbedres af den regelmæssige nedslagtning af de svageste dyr. På nogenlunde samme måde fungerer den menneskelige hjerne. Den kan kun virke ligeså hurtigt som de sløveste hjerneceller. Som vi alle ved dræber umådeholden indtagelse af alkohol hjerneceller. Men naturligvis angribes de sløveste og svageste hjerneceller først. På den måde vil et regelmæssigt forbrug af øl eliminere de svageste hjerneceller, og gøre hjernen til en hurtigere og mere effektiv maskine. Det er også derfor vi altid føler os lidt smartere efter et par øl. Og det var, tror jeg, hvad japanerne erfarede.

Jeg erfarede, at det ikke nytter, at kæmpe mod alverdens mørke. Det er bedre at tænde et lys. Hav et rigtig dejligt forår. Måske vi ses i uge 30.

**LEV SAMMEN
MED EN
AFRIKANSK
FAMILIE!**

"Three Sisters Spot"
ud til havet
– nyt kulturcenter i Ghana

WWW.AFRIKANSKDANS.DK
TLF (+45) 32 95 52 76
ELISABETH LANGE

tembo

KULTURBRØDEN FOLKLORIC:
'Tembo – Afrikanske Børnesange'

Tembo, BørneCD med afrikanske børnesange

Udgivet af Foreningen Kulturbroen Folkloric, samlet og redigeret af Elisabeth Lange.

Hver gang jeg er i Afrika overvældes jeg af børnenes store sang og sanglege repertoire.

Børnene i Afrika synger af fuld røst til komplicerede rytmer, de klapper, hopper og danser, og så springer kvinderne ind og husker deres barnelærdom.

Indspireret af denne rigdom tager jeg rundt på alverdens institutioner og underviser børn i disse sange, på afrikanske sprog, engelsk og dansk. Sangene og dansene tilpasses vores børn, og nu findes et bredt udvalg på CD'en 'Tembo' som betyder elefant på swahili.

Optagelserne startede med Danidastøtte i Tanzania under et træ med en skoleklasse. Jeg fortsatte i Ghana, med byens og landbyens børns kraftfulde eller sprøde stemmer.

I Tanzania var den nu afdøde musiker Omari Naliene fra Tatumane med i den traditionelle gruppe Simba, fra dem kommer trommerytmen Sindimba, og vuggesangen 'Mdendele'.

Folkloric Selamta fra Ghana leverer heftige djembe trommerytmer.

Sangene på dansk er indsunget i Boi Holms studie, på Christiania af min datter Malaika og hendes venner og kusiner, og vi voksne har også blandet os lidt. Trommeslagerne herfra er Mark Dziwornu, Kipara Yusuph og Dulla Mnanga. En CD til børn og deres voksne.

HØVDING SOLASI

Historien her er fortalt af Ng`wenhwandegé om sine forfædre, der igennem alle generationerne lige siden har genfortalt den fra de ældre til de yngre. Og nu har jeg skrevet den ned, som jeg forstod Ng`wenhwandegé's kiswahili her i Emmelev Kær, da han var ankommet fra Tanzania for at deltage i Utamaduni Sommerlejr nr. 20 i 2002.

Hilsen fra Sander Machombo.

I meget gamle dages Afrika, dengang mennesker blot få generationer forinden begyndte at gå oprejst for bedre at kunne se sig omkring, var det almindeligt, at hannerne dræbte hunnernes nyfødte børn, når de opdagede, at barnet var et hankønsvæsen, som ellers kunne vokse op og blive en rival og dermed en trussel i fremtiden.... Dette er meget, meget længe siden, det var

dengang da mennesker spiste kødet rå, som rovdirene gør, når det lykkes for dem at fange og dræbe et byttedyr.

Dengang var kvinder særdeles højt værdsatte, og i området Katwe (lille hoved) i Tanzania samledes folk dengang omkring en kvindelig høvding, som alle havde stor tillid til. I øvrigt var mænd sjældne, og kvinderne måtte derfor deles mange om de få mænd der var.

En ganske særlig tænksom, ung kvinde, som var blevet gravid, tænkte en dag helt for sig selv:

»Jeg vil gå hen til vor synske medicinkvinde og spørge hende, om mit barn vil blive en dreng eller en pige«. Hos medicinkvinden, der kunne spå om fremtiden, fik den unge kvinde at vide, at hendes kommende barn ville blive en dreng.

Hun ville ikke finde sig i, at hendes drengbarn

skulle dræbes af sin far. Derfor besluttede hun at løbe bort og føde sit barn et andet sted. Hun begav sig derpå i retning mod den nærliggende store flod, for hvis hun kunne komme over vandet, ville de andre ikke kunne gøre hendes barn noget ondt.

Da hun noget senere gik langs flodens bred og tænkte på, hvordan hun skulle komme over den store flod, opdagede hun en masse siv, grene og træstammer, som flød oven på vandet. Dette samlede hun derefter så stor en mængde af, at det til sidst kunne bære hende flydende på vandets overflade. Siddende på sin flåde blev hun af en stærk, velvillig blæst båret over på flodens anden bred.

Efter at hun så heldigt var landet derovre, bandt hun ved hjælp af siv sin flåde fast til flodbredden for eventuelt at kunne benytte den igen en anden gang.

Nu befandt den tænksomme, gravide unge kvinde sig i et nyt og ukendt land, men hun ville endnu længere bort fra sine frænder for at være sikker på ikke at skulle miste det barn, som hun snart ville føde. Langt inde i det nye, øde og ukendte buskland mødte hun en dag en gammel

kvinde, der gik med en gravestok og såede frø i sin ryddede jord. Den gamle kone kunne ikke tale samme sprog som den unge pige, men hun var venlig og viste hende, at hun havde et helt lager af bønner, som hun havde dyrket med sin gravestok.

De to kvinder blev gode venner og deltes om at spise den gamles mad, og efterhånden som dagene gik lærte de hinandens sprog at kende. Den unge indviede den gamle i sin historie, og den gamle kone sagde, at de blot skulle blive sammen, så ville alt blive godt.

En dag blev det lille nye barn født, og sammen glædede de sig over, at der ikke var noget at frygte, selvom barnet var en lille dreng. De passede ham godt og kærligt, og han døde glad ved sin mors bryst.

Flere år senere da sønnen var blevet større og havde lært at gøre mange ting selv og endda kunne hjælpe med til både dyrkningen og til jagten på spiselige dyr, foreslog den gamle kone, at drengens mor skulle rejse hjem til sin gamle familie. »Men så skal du fortælle dem at dit barn blev en pige«, sagde den gamle kone, »og imens du er borte, vil jeg passe godt på vores lille dreng«.

Den gamle kone havde lært den unge om magi, som mennesker kan benytte, og da den unge mor kom til floden, løsnede hun sin gamle tømmerflåde fra flodbredden, og ved hjælp af magi fik hun en venlig blæst til at puste sig over på den anden side af floden, hvor hun igen tøjrede sin flåde.

Derpå begav hun sig videre, og efter en lang vandring igennem sin barndoms landskaber nærmede hun sig det sted, hvor hendes familie var samlet omkring den store ærværdige høvdingekvinde. Der blev stor gensynsglæde og på spørgsmålene om, hvad hun havde oplevet i de forløbne år, fortalte hun om sit nye land og om den venlige gamle kone. Hun fortalte også, at hun havde født en lille pige, der nu var blevet stor og usædvanlig klog. »Så må du gøre hende til høvding på det nye sted«, sagde den store høvdingemor, hvorefter hun fandt nogle fine armbånd og andre dronningesymboler frem, som hun højtideligt overrakte den unge kvinde.

Nogen tid efter rejste vor unge heltinde igen af sted, og efter den lange rejse nåede hun endelig frem til sin elskede søn og hans venlige, gamle plejemor i busklandet.

Sønnen var efterhånden blevet en ung mand, og han fortalte sin mor om en ond mandlig høvding, som kaldtes Kijiku (mørke). Ham var alle området folk bange for, men nu havde den gamle kone og plejesønnen fundet ud af at tænde ild, således at de kunne mørne både bønner og kød over et brændende bål. Derfor var alle området folk begyndt at komme meget her hos den gamle kone og hendes plejesøn, og de nød at spise varmt, mørt kød og bønner, mens de morede sig med at sige vittigheder om den onde høvding Kijiku og hans seje, uspiselige, rå og primitive måltider, som efterhånden ingen gad komme og deltage i længere.

Den kloge unge mands mor, plejemor og alle deres tilhængere udnævnte nu den opfindsomme yngling til høvding i området. Ved en højtidelig ceremoni overdrog moderen sin søn de fine armbånd og smykker, som hun havde med fra den store høvdingemoder i landet Katwe ovre på den anden side af floden. Desuden gav de deres nye høvding navnet Solasi (han som fandt sit land).

Da den onde høvding Kijiku hørte om dette, blev

han aldeles rasende, og på trods af at han efterhånden kun var omgivet af få endnu trofaste krigere, begav han sig sammen med dem af sted i retning mod Solasi's boplads i den hensigt at slå Solasi og hans tilhængere ihjel.

Det havde Solasi allerede på fornemmelsen, og han gik derfor sammen med sine bevæbnede tilhængere i retning af Kijiku's område for at møde denne farlige mand på et sted, hvor uskyldige mennesker ikke ville komme i vejen i tilfælde af kamp. Han anbragte sig højt oppe i et stort træ for at vente på at Kijiku skulle nærme sig.

Da Kijiku nåede frem til netop dette træ for at holde råd med sine krigere, råbte Solasi til ham oppe fra træet: »Jeg ved hvad du er kommet for, og hvis du ikke straks vender om og går tilbage hvor du kom fra, så bliver det dig selv og dine medløbere der vil dø i dag«, og han tilføjede: »Når du kommer hjem, skal du straks flygte videre, og hvis du ikke gør det, vil jeg og alle mine blodtørstige, bevæbnede venner, der allerede nu har omringet jer, komme og udslette jer alle sammen, og alle jeres kvinder og børn«.

Da Kijiku så, hvor mange tilhængere Solasi var omgivet af i forhold til hans egne få krigere, besluttede han uden kamp, at gøre nøjagtigt som Solasi havde befalet. Siden den dag har ingen hverken hørt eller set Kijiku i dette område. Men

derimod findes der selv i vore dage mange historier om, hvordan Solasi fortsatte med at være områdets høvding og samlingspunkt i mange år. Han fik tillige koner og mange børn, både døtre og sønner som han alle behandlede godt.

Solasi kom også til at kende meget af sin gamle plejemors magi, og blandt andet lavede han sig en hovedbeklædning, der med magisk kraft kunne beskytte ham mod alle truende farer og hjælpe ham uskadt igennem selv de mest livsfarlige situationer.

Hovedbeklædningen var lavet af pels fra dyrenes konge, den kraftfulde løve, pels fra den frygtløse jæger, leoparden, samt fra den lynhurtige, letbenede antilope og fra gazellen med den mest følsomme hørelse. Bagpå havde hovedsmykket en hale, og når Solasi ville meddele sig til sine folk, så bad han to af sine smukkeste koner om at bære »sin hale« og én af de mest veltalende blandt sine tilhængere om at udtale sine tanker og ideer.

Således blev det efterhånden almindeligt, at mænd valgtes til at være høvdinge hos folk i de egne af Afrika, som i dag kaldes Sukumalandet ved Nyanza (Viktoriasøen). For blot 60-70 år siden fandtes stadig 52 forskellige mindre »kongedømmer« i Sukumaområdet.

Video

Lejrvideoen er klar og kan købes for 100,- kr ved henvendelse til nana@utamaduni.dk eller på telefon 86 81 22 52.

Årsrapport fra projektgruppen

I 2002 var der mange jubilæer. Det var 25 år siden den allerførste tur til Afrika blev gjort med de folk der samtidig dannede Utamaduni. Det var 20 år siden MS-Djursland blev igangsat som en lokalgruppe under Mellempfolkeligt Samvirke. Det var 20 års jubilæum for afholdelse af Utamaduni sommerlejren i Ramten skov og 10 år siden det første ulandsjulemarked i Glesborg Forsamlingshus gav et overskud på kr. 5.000, som blev brugt til et »rent brugsvand projekt« i landsbyen Nyankunji i Sukumaland.

Året efter i 1993 blev overskuddet fra julemarkedet brugt til et lignende brøndprojekt i Gud nr. 2, Mungu wa Pili's landsby Ntulya. Et projekt som nu 10 år efter har udløst at Ntulya landsbyen med sine 300 indbyggere er blevet medlem af majs mølleforeningen United Mill Group (UMG-Usukumani), vores venskabspartner. Landsbyen har også ansøgt om en renoveret majs mølle fra Djursland, som nu er ved at blive opstillet hos denne traditionelle og velfungerende gruppe.

Året 2002 går på hæld, og det er tid til refleksion over de mål vi satte os i begyndelsen af året, og hvad vi så faktisk har opnået. Projekt-samarbejdet har igen i år været til Ngorongoro og Usukumani amterne i Tanzania. Herhjemme har renoveringsopgaverne foregået blandt aktive i netværket, bl.a. Århus Produktionskole, Jobværkstedet i Grenå og Dansk Røde Kors Asylcenter Grenå med støtte fra kompetente fagfolk.

Digodigo Secondary School

Allerede den 4. januar ankom Boniface Semidei til Danmark fra Digodigo Secondary skolen i Ngorongoro for at være med til at renovere et større elektricitetsværk, computere og smedeudstyr til denne landbrugs- og gymnasieskole. Boniface assisterede som lærer på Århus Produktionskole i tre måneder, og instruerede de 12 unge produktionskole elever i deres forberedelser til mødet med Afrika og i særdeleshed Ngorongoro. I marts måned rejste vi så med fuld oppakning til Ngorongoro for at være med til at installere det renoverede udstyr. Fem dejlige uger under åben himmel med bål og telte som nabo til skolen og med masser af daglige gøremål med skolens jævnaldrende unge. Efter hjemkomsten besluttede Kristoffer, en af eleverne fra produktionskolen sig for at vende tilbage til skolen under den

Fri Ungdomsuddannelse for specielt at assistere ved indkøring af standardkurser i brug af pc og indkøring af Bushlink e-mail systemet. Bestyrelsen i Utamaduni Kulturforening bakkede op, og projektgruppen er tovholder for Kristoffer's seks måneders praktikophold som udløber til april 2003.

Digodigo skolen modtog også en renoveret Honda offroader 250 cc motorcykel til brug i forbindelse med kontakt til distriktsbyen Loliondo, der ligger 50 km væk.

Ngorongoro Mills Association

Der har ikke været sendt majs møller til Ngorongoro Mills Association (NMA) i dette år. Vi afventer en samlet kommentar og køreplan fra NMA på baggrund af den evalueringsrapport som blev udgivet sidste år.

Dog gav opholdet i Ngorongoro også tid til besøg hos flere af de tidligere igangsatte mølleprojekter i Amtet.

I foreningen BUDEA var man i gang med at privatisere (udleje) deres fire majs møller.

Hos NGOPADEO ønskede man støtte til reparation af to møller, og her blev en aftale indgået, dog kun for de to nævnte møller.

Foreningen SADA i det centrale Ngorongoro modtog en brugt Honda 250 cc. motor som reservedel til den Honda motorcykel som de modtog i år 2000.

Den katolske præst i dette område, Fader Ned, Endulen Mission & Maasai Education for Leadership Center, har i år modtaget seks renoverede håndsymaskiner, som er blevet uddelt til pigerne efter endt kursus. Pt. er Ned i gang med kursus i sekretærservice, og vi har til dette formål støttet med fem solide Adler skrivemaskiner.

Sukumaland

Hvor det nok må siges, at det har gået stille for sig i samarbejdet med Ngorongoro Mills Association, har venskabs-samarbejdet til Sukumaland været oppe på et højt niveau.

Wasubuya ungdomsgruppen fik indkørt deres mølleri, og U-kassen støttede finansiering af en brugt risafskaller, der tjener som indtægtssikring i tider, hvor det er småt med majs.

I Kanyelege landsbyen var vi i august med til opstarten af deres nye mølleprojekt. Kvindegruppen i Sengerema fik påmonteret en ny motor, og i Nyankunji blev den gamle Tyske Hats motor fra det første majs mølleprojekt i 1994 udskiftet med

en Engelsk Lister motor, hvortil reservedele er tilgængelige i Tanzania. En Honda offroader 250 cc og et mobilt svejseværk er sendt til UMG-Usukumani, hvor det har været til stor hjælp for reparation af møllerne i bl.a. Nyankunji og Rangi.

Besøg fra Nord

I august måned rejste Jesper, Sander, Sofia og Knud Erik på projektbesøg i Ngorongoro og Sukumaland. Først, som så ofte før, var det en kamp at få udstyret ud af havnen i Dar Es Salaam, hvilket gav forsinkelse. Turen var kombineret med, at Ng'wenhwandege skulle afleveres i Usukumani i forsvarlig stand efter sit sommerlejrhold i Danmark. Pludselig var vores sommerlejr gæst ikke kun fremmed i Danmark, men oplevelsen af at se sit eget land Tanzania fra bil udtrykte han som værende ligesom at være på en uendelig rejse.

Rutsjebanen »Thors Hammer« i Djurs Sommerland var nok en af de helt store oplevelser her i Danmark; følelsen af at overlade sin skæbne til Gud. Gud viste sin godhed, og under alle tre forsøg i luften landede Ng'wenhwandege helskindet hver gang ved Thors endestation.

Nå, men vi slap ud af Dar Es Salaam med vores chauffør Daniel fra MS's landekontor i en tæt pakket Toyota Highlux dobbelt kabine med passagerer og udstyr.

Efter at have afleveret udstyret i Ngorongoro landede vi efter 5 dages kørsel på Sukuma Museum Bujora i Magu distrikt. Vores hytter ventede på os, og det var som at komme hjem igen. På trods af at vi ankom sent om natten, var Sabina og Maneno hurtig fremme med nøglerne, varmt vand i spandene, en fyrstelig modtagelse efter en lang og trættende rejse. Tidlig næste morgen blev vi budt velkommen af Shadrack (professor i mekanik), der er teknisk ansvarlig for mølleforeningen UMG-Usukumani.

UMG's generalforsamling

En af de største oplevelser ved besøget var UMG's generalforsamling, som blev afholdt i Kanyama den 23. og 24. august.

Tre repræsentanter fra hver af de 8 møllegrupper var forsamlet. Den første dag bestod i en generel fremlæggelse af hvert enkelt projekt (erfaringsudveksling). På anden dagen var der valg til bestyrelsen.

Valget var vigtigt at følge af to årsager. Den første årsag var spørgsmålet om hvorvidt demokratiet i foreningen bestod af enkeltpersoner. Næste vigtig

ge årsag var UMG's problem med at koordinator og kasserer havde optaget personlige lån uden om bestyrelsen fra UMG's food security fond. Generalforsamlingen besluttede at nedsætte en midlertidig bestyrelse til at gennemføre valget så de to uheldige bestyrelsesmedlemmer ikke skulle kunne manipulere resultatet af valget.

Proceduren for selve valget blev endevendt, så alle var bekendt med fremgangsmåden, og der blev opstillet tre personer for hver af de fire bestyrelsesposter.

Resultatet blev nyvalg på tre poster.

Den tidligere formand, Elias Lushenge fra Kanyama, måtte aflevere posten til Sebastian Paskali fra Nyankunji og Lushenge blev selv valg til ny koordinator. Som ny kasserer valgtes James Kimola fra Wasubuya. Som sidste medlem af bestyrelsen genvalgtes Shadrack Maneno fra Bujora som tekniskrådgiver.

Den tidligere koordinator, Joseph Lupande, og kassereren, Benedicto Njemu, blev således ikke genvalgt ved den skriftlige afstemning, men blev i stedet anmodet om at underskrive en officiel låneerklæring på de kr. 13.000, som de havde beriget sig med.

Ifølge den aftale skal pengene tilbagebetales inden august 2003, og hvis ikke det sker, vil et retslig efterspil blive iværksat.

Det var en spændende oplevelse at være med til denne generalforsamling og opleve, at mennesker på tværs af Sukumaland nu mødtes for at udveksle erfaringer og sætte demokratiske regler i højsædet som deres udvikling kan tage afsæt i.

Ansøgning om mølle til Ntulya

Efter hjemkomsten til Danmark modtog projektgruppen en ansøgning fra Gud nr. 2, landsbyen Ntulya i Mondo. Det er landsbyen med det traditionelle Mungu wa Pili healing-hospital, som fik overskuddet fra vores julemarked i 1993 til at bygge en brønd.

Efter at Ntulya landsbyen blev godkendt som medlemslandsby nr. 9 i United Mill Group (UMG) tog vi kontakt til »Værkstedet« i Grenå (et kommunalt jobcenter for kontanthjælpsmodtagere), som sidste år stod for renoveringen af Kanyelege maskineriet. To sagkyndige smede havde hovedansvaret for dette renoveringsarbejde. UKF's udviklingskasse, U-kassen, bevilgede kr. 4.500 til et møllehus og materialer på julefrokost -og evalueringsmødet i december. Maskineriet afhentes på Mellempfolkeligt Samvirkes landekontor i Dar

Es Salaam af UMG tekniske enhed i begyndelsen af januar 2003.

Hidtil største projekt

Som afslutning på år 2002 påbegyndte vi i oktober det hidtidigt største enkeltprojekt i samarbejde med Århus Produktionsskole. Målet for projektet er at styrke fødevarer sikkerheden på den førnævnte Digodigo Secondary skole med moderne renoverede landbrugsredskaber, og dermed forbedre ernæringen for de 350 elever. Skolen har 400 tønder dyrkbar landbrugsjord, hvoraf kun 15 tønder land dyrkes med de traditionelle redskaber. Skolen er pt. i gang med at udfærdige en markplan og en økonomisk oversigt, så projektet bliver selv bærende. Desuden fastslår aftalen, at der skal ansættes en fast landbrug - og havebrugskyndig lærer til varetagelse af dette projekt. Fra vores side i Nord består opgaven i at renovere det nødvendige landbrugsudstyr, lige fra traktor, plov, gummivogn, radrenser, harver og til vandingsanlæg. Udover udstyret er en 20 fods container under ombygning, så den efter ankomsten med udstyret kan huse oplagring af kornprodukter.

Et stort mølteri til UMG-Usukumani er også ved at blive renoveret på Århus Produktionsskole, og det forventes afsendt med den samme container i april måned.

Det har været et travlt år med mange tråde at holde sammen på, de praktiske renoveringsop-

gaver, indsamling af brugt udstyr, oplysningsarbejdet blandt deltagerne, opfølgning hos modtagerne i Tanzania, ansøgninger, regnskaber og samværet med alle de, som igennem årene har støttet og bakket op om vores venskabssamarbejde med de to amter i Tanzania.

Vi har i år 2002 forbrugt økonomisk støtte fra følgende donorer til de nævnte aktiviteter:

1. Ulandsfonden af 62: Møde og kursusvirksomhed. **3.000,-**
2. U-kassen, Utamaduni Kulturforening: Kanye-
le og Ntulya møllehuse + en brugt risafskaller
til Wasubuya gruppen. **10.500,-**
3. Lolwe fonden: Sengerema kvindegruppe og
registrering af UMG. **5.000,-**
4. Nr. Djurs Kommune og MS's regionsfond:
Ng'wenhwandeges arbejdsbesøg **7.200,-**
(UKF modtog Danidas rejsestipendiat tilskud
på 12.500 og Utamaduni Kulturforening egen-
finansiering 6.000 til dette projektbesøg.)
5. Danidas Renovering og Forsendelsbevilling: Re-
novering og forsendelse af udstyr **162.207,-**

I alt forbrugkr. **187.907,-**

På vegne af UKF og MSD projektgruppe,
Knud Erik.

Sådan kom dette års Nyhedsbrev til at se ud. Der er ikke mange billeder i år. Men det er helt bevidst. Når vi har valgt at udgive Nyhedsbrevet via nettet, skal det fylde så lidt som muligt. Og billeder fylder. Meget.

Vi håber du alligevel - trods det sparsomme omfang - har nydt læsningen. Og husk så (som Rex skriver på første side): Skal Nyhedsbrevet næste år være på højde med tidligere års udgivelser, skal du selv sende indlæg.